

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

I samhället av idag vill man på alla sätt jämna vägen för vår ungdom. Det behövs inget "absolut". Prestationer ses inte som milstolpar - får knappast mätas.

Jag tror att ungdom, liksom förr, kan ta ansträngningar som utmaningar. Den kan känna glädje av kamp och prestationer. Den kan växa av att i laget och för laget vinna över sig själv, trötthet och skavanker.

Det gäller att upptäcka detta.

I höst har en del av våra krigsförband som vanligt gjort sitt och repövat. Dessa består helt och hållet av äldre livhusarer, som alla grundutbildats här. Förbanden har hållit bra. En spaningsskvadron har visat framstående gålust. Så har de äldre återigen visat vägen.

Åldersklassen står inför vinterns kärvare liv. Då sätts förmåga och motståndskraft på prov.

I ansträngningar föds stolthet över pluton - skvadron. Ni kommer att upptäcka hur mycket man egentligen orkar med och vad det betyder att ha kamrater som man kan lita på.

Allt detta är mycket värt, även efter det här året.

Guustav

HENRY PEYRON

Den 18 februari i år avled vår förutvarande sekundchef, f d generalmajoren och inspektören för kavalleriet Henry Peyron vid 88 års ålder.

Vid jordfästningen den 3 mars i Hedvig Eleonora kyrka representerades Livregementets husarer av Sekundchefen och standaret, fört av nuvarande kaptenen H-G Karlsson. Ur vår kamratförening i Stockholm deltog ett antal medlemmar, som tjänat under generalens befäl samt standaret, fört av f d fanjunkaren W Lindberg. Motsvarande representation deltog ur Livgardesskvadronen och K1 kamratförening. På hedersplats i koret fördes Svenska Brigadens fana från finska frihetskriget år 1918.

Huvuddragen av Henry Peyrons bana i krigsmaktens tjänst ha tecknats i Livhusaren nr 1 år 1970. Här må erinras om hans mycket betydelsefulla gärning i spetsen för vårt regemente.

Efter 1925 års nedrustning hade han medverkat i en grupp av yngre officerare, som under sedermera överbefälhavarens Helge Ljung ledning inledde ett så småningom fruktbärande arbete för försvarsmaktens yttre och inre omdaning. Med öppet sinne för framtidens krav företrädde Henry Peyron vårt truppslag och var bland de första att bejaka utvecklingen av kavalleriet

In memoriam

från rytteri till ett allsidigt "snabbtruppslag". Det världspolitiska läget i början av 1930-talet medförde efter hand en förstärkning av vårt lands försvaret, bl a med livlig försöksverksamhet avseende taktik, beväpning och organisation.

Som regementsofficer och sedermera som sekundchef var generalen en inspirationskälla och den praktiska handlingens man under utformningen främst av de kavalleribataljoner och den kavalleribrigad, som truppslaget mobiliserade vid andra världskrigets utbrott.

Skövde garnison och Västra militärområdet erbjödo rika möjligheter till samövningar och sekundchefens goda kontakter med militärbefälhavaren och förbandschefer främjade talrika sådana övningar och vidgade erfarenheterna i olika hänseenden. Regementet fick härunder bidra till utvecklingen av pansarbilförband, motorförband, signalorgan och 8 cm granatkastarförband. När kavalleribrigaden om c:a 5000 man år 1940 mobiliserade var generalen dess förste brigadchef.

Voro de ovan antydda omständigheterna för regementet gynnsamma så var sekundchefen mannen att göra det bästa av omständigheterna, själv föredömlig som regementets främste tjänare. Han fann hos oss "håg och lust" och "aldrig var han mer tillfreds än när hans väl planlagda övningar nått avsett resultat och befäl och trupp visat en framåtanda utöver det vanliga".

Genom sina chefsegenskaper, präglade av värdighet, fasthet och välvilja och sin på personlig krigserfarenhet grundade omsorg om sina underlydande bevarar han hos oss en plats i tåten bland regementets och truppslagets hängivna föregångsmän.

I en hyllning till en av generalens företrädare i sekundchefsämbetet ingå de vackra orden

När Du Din röst bland oss till
order höjde
Strax våra hjärtan lämnade gehör -
För större fordringar Du själv Dig
böjde
Än dem, Du manade till lydnad för.

De ordens innehåll är väl lämpat till Henry Peyrons minne.

Sven Littorin

Undtjänstkurserna -72

av mj Stig Aaby-Ericsson

Återigen har en stor kursomgång i underrättelsetjänst avhållits vid K3 med fem kurser samtidigt med sammanlagt 75 elever för underrättelseofficerare i olika staber.

Förutom ett antal lärare från andra förband hade K3 åtta befäl heltidstjänstgörande vid kurserna. Detta var utan tvekan en mycket stor insats just under första tjänstgöringens första veckor. Det visade sig också att såväl K3-befäl som lärare från andra förband hade så många uppgifter kvar vid den ordinarie utbildningen att "intressekonflikter" uppstod flera gånger, vilka dock kunde lösas tack vare stor arbetsinsats och stor lojalitet från berörda parter. När jag tänker tillbaka på vårens kurser och försöker draga fram erfarenheter från dessa är det framför allt tre önskemål jag har för framtiden.

0 Varje kurs måste ovillkorligen få två lärare som odelat kan ägna sig åt lärarverksamheten på kursen och som dessutom ges erforderlig förberedelsetid. Ledare för slutövning samt specialister bör finnas i den gemensamma kursledningen.

0 Underrättelseutbildningen för statoff - reservoff bör ytterligare integreras. Man vinner därmed mycket, nämligen dels att även yngre statoff får tillfälle till underrättelseutbildning, dels större förståelse mellan dessa kategorier och dels att alla reservoff vid tillämpningsövningarna kan övas i befattning, eftersom statoff då lämpligen biträder i ledningen på operationssidan. Min förhoppning är att alla yngre statoff vid kavalleriet får genomgå B-92 och om möjligt även K-93.

0 Till sist en stilla bön till högre myndigheter. Se till att vi får aktuella underrättelseinstruktioner att arbeta efter. Låt dessutom framtaga och fastställa arbetsrutiner, mallar och "lathundar" för verksamheten och arbetsuppgifter vid olika underrättelseavdelningar.

Om dessa tre önskemål kunde uppfyllas snarast tror jag att mycket skulle vara vunnet - vi skulle få ännu bättre

underrättelseutbildning och ännu dugligare underrättelseofficerare. Vi får även hoppas att den så länge efterlängtade underrättelseskolan snart kan börja ta form, ty - som elevernas talesman sade vid avslutningen den 16:e juni i år - hur länge kan man bygga på ett övermått av intresse, lojalitet och obetalt övertidsarbete hos ett fåtal idealister.

och generalen kom

Kaptenen har länge och ingående förklarat för ett par rep-gubbar hur de skulle bete sig på vakt om generalen kom. Generalen kom men gubbarna reagerade inte alls. "Det här var inget vidare kapten", sade generalen. Kapten höll med om det och kände sig mycket enkel. Han hade ju instruerat gubbarna. Då stegade en av gubbarna fram, lade en valkig hand på generalens axlar och sa: "Skäll inte på kapten. Han har gjort så gott han kunde, men det var vi som inte begrep'et".

prenumerera

LIVREGEMENTET TILL HÄST 1709

av Eric Hedenstierna

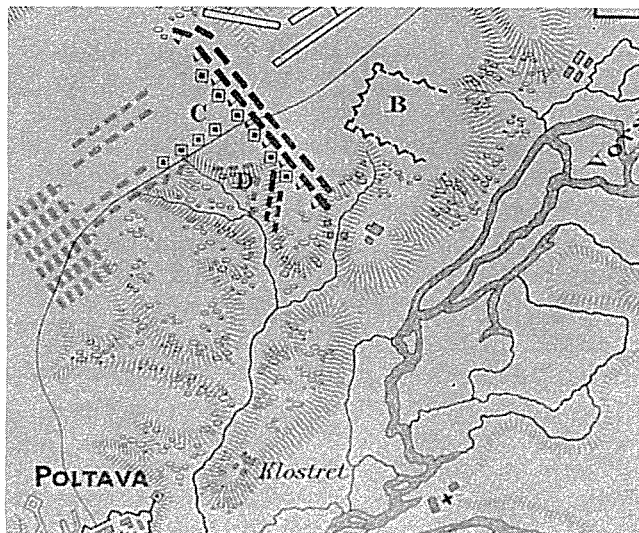
Vintern 1708-09 var osedvanligt kall. Hela kattegatt var isbelagt och till och med floden Rhone i Frankrike frös till så kraftigt att den bar tunga fordon. Carl XII var med delar i strid med ryska armén, men Lifregementet till Häst låg stilla i sin förläggning i trakten av Lochvitsa. I mitten av februari fick förbandet dock order om, på grund av rysk aktivitet, att marschera till Reschetttilovka, där regementet sedan förblev till den 23 april. Denna förflyttning var dock inte helt utan problem. Förutom fientliga avdelningar som störde var ett par floder, som skulle passeras, kraftigt översvämmade. Dessutom medfördes kosackhövdingen Mazepas förnämsta ägodelar och damer. Detta beredde Creutz stora bekymmer, men gjorde honom även mer vaksam, eftersom han därigenom hade en pant på kosackernas något tvetydiga trohet.

Från den 24 april till och med den 17 juni låg Lifregementet tillsammans med huvuddelen av svenska kavalleriet i trakten av Suprunovka. Med andra delar av armén belägrades Poltava. Carl XII:s plan var att tvinga motståndaren till ett avgörande. Av den anledningen sköttes belägringen avsiktligt lamt för att locka Tsar Peter att med sin här komma staden till undsättning.

Slaget vid Poltava börjar för Lifregementets del den 14 juni med smärre strider. Men inte förrän på natten mellan den 27 och 28 juni satte sig den svenska hären i marsch mot fienden. Den uppgjorda planen för striden kunde inte följas på grund av att en del av trupperna under uppmarschen i mörker kom fel, med förseningar som följde. Striden som sedan följde blev förvirrad och hård. Carl XII kunde ej själv leda sina trupper, då han en tid innan hade blivit sårad i en fot. Han hade överlåtit det direkta befälet till fältmarskalk Rehnsköld, men följde striden på en bår. Lifregementets insats bestod huvudsakligen av att genom snabba, häftiga attacker understödja och hjälpa det svenska infanteriet, som av olika anledningar blev hårt trängt och illa åtgånget av fienden.

Striden slutade med svenskt återtag efter en förlust av 2.000 stupade och 3.000 tillfångatagna. Carl XII själv

undkom med nöd och näppe att bli tillfångatagen och kom med bandaget över såret upprivet och med sårfeber till Puschkarevka, dit återstoden av den svenska armén samlades.

Tillbakamarschen gick mot Dnjepr i ordning bagageträng, infanteri och sist kavalleriet som skydd. Efter mindre strider med det förföljande ryska kavalleriet kom armén skyddad av Lifregementet till Perevolotjna vid Dnjepr. Floden var mycket strid och flera kilometer bred. Eftersom endast ett fåtal båtar fanns tillgängliga, fanns det ej möjlighet att överföra hela armén. Efter stor tveksamhet lät sig konungen övertalas att rädda sig över floden till Turkiet för att ej riskera att falla i ryssarnas våld. Med konungen följde en del högre officerare, hovstaten, kansliet, drabanterna samt ca: 500 man svenska trupper.

Armén som ännu räknade omkring 16000 man förlades i vinkeln mellan Vorskla och Dnjepr. En tredjedel av styrkan bestod dock av sjuka och sårade. Lifregementet var förlagt längst ut på högra flygeln närmast Vorskla och hade förposter framsända längs Vorskla. Endast 5 km därifrån var denna flod vadbar, vilket svenskarna tydligen ej var medvetna om.

Då Creutz, som till häst hade åtföljt konungens vagn till överfartsplatsen över Dnjepr, på natten återkom till lägret, lade han sig en stund på marken i konungens tält bredvid general Lewenhaupt. Han hade dock endast vilat en kvart då det började dagas. Han väc-

KOM MED...

te generalen och steg själv till häst och begav sig till Lifregementet. Under vägen gav han order till de övriga kavalleriregementena på högra flygeln att sitta upp. Väl framkommen till Lifregementet fick han rapport från en framskjuten postering att fienden framryckte. Uppe på en höjd mötte han den främsta vakten jagad av en stor hop kosacker. Med hjälp av en bakre styrka lyckades dock Creutz genom personligt ingripande driva tillbaka fienden.

Från ryssarna ankom nu en parlamentär med erbjudande om kapitulation. Creutz uppehöll fienden och sände under tiden bud till general Lewenhaupt. Denne försökte få regementena marschfärdiga, men stötte därvid på stora svårigheter. Tvärt emot order hade en stor del av trupperna och även befälet begivit sig ner till stranden av floden Dnjepr för att försöka komma över. Generalen blev därvid rådvill och sammankallade regementscheferna för att höra deras råd om man skulle ta upp strid eller ej. Från en del chefer erhöll han undvikande svar, men från flera och bland dessa Creutz, chef för Lifregementet, fick han till svar att dom ville "fäkta".

På grund av de ogynnsamma svar han erhölet och en del av truppernas dåliga moraliska uppträdande, ansåg Lewenhaupt att strid var en onödig blodsutgjutelse, och gick därför med på kapitulation.

På så sätt gav sig den tappra svenska armén, som genomströvat så många länder utan att förlora en drabbning, till krigsfångar utan strid. Slaget vid Poltava var ett ärofullt nederlag, men kapitulationen vid Perevolotjna var en skam för de svenska vapnen. De ryska trupperna som fanns i närheten bestod endast av 9.000 man och hade således ej någon numerär överlägsenhet.

Knappt hade underrättelserna om nederlaget vid Poltava spritt sig i Europa förrän alla sveriges gamla fiender bröto freden. Konung August af Sachsen var den förste som gick till anfall följt av polackerna. I början av november förklarade även Danmark krig och sände till Skåne en här på 15.000 man, samtidigt som en här på

Bliv medlem i Livhusarernas kamratförening i garnisonsorten. Föreningens huvudsyfte är att ge medlemmarna större möjligheter att, även efter slutad tjänst vid K3, hålla en viss kontakt med värnpliktskamrater och förbundet. Föreningen håller därför årligen sammankomster och kamratträffar av olika slag, i regel förlagda till K3.

Den 4 december varje år, i samband med Livregementets Husarers högtidsdag, hålles årssammanträde. Då finns också möjlighet för medlemmarna att deltaga i lunchen och beskåda övriga traditionella arrangemang vid regementet.

SLUT UPP TILL ÅRSSAMMANTRÄDET.

Så här blir man medlem _ _ _ _ _

Sätt in 12 kronor (årsavgift) på postgiro 97259 under adress:

Livhusarernas kamratförening i
garnisonsorten

c/o M Hjalmarsson

Skaraborgsgatan 13 A

541 00 SKÖVDE

Skriv ditt namn och din adress på talongen.

Årsavgiften inkluderar prenumeration på tidningen Livhusaren (2 nr/år). Föreningen har en kamratnål. Den kostar 5:- och kan köpas i samband med att årsavgiften betalas in.

Välkommen som medlem.

M Hjalmarsson
sekr/kassör

12.000 man samlades i Norge.

Trupper funnos dock i reserv i Sverige. Lifregementet till Häst började dock icke att återuppsättas förrän den 18 oktober. Den dagen utnämndes majoren, sju ryttmästare, fem löjtnanter och fem kornetter. Överstelöjtnantsbeställningen var tillsatt redan den 11 september. Fortsatta utnämningar skedde sedan under slutet av 1709 då regementet i stort sett kan anses vara återuppsatt.

SVEN LITTORIN 70 ÅR

Gärna går tankarna tillbaka till en solig junidag 1920. Vi officersaspiranter av 1919 års kurs hade just avslutat vår kavalleriskola i Eksjö och påbörjat vår underbefälstjänstgöring som korpraler vid vårt kära regemente i Skövde. Sammanhållningen bland kamraterna var som alltid föredömlig och vi såg närmast fram emot den sommarmarsch som skulle ridas till Sannahed utanför Örebro, där den nu så bekanta minnesstenen skulle avtäckas. Vid regementet skulle organiseras en hedersskvadron där befäl och underbefäl i största möjliga utsträckning var söner till forna Livhusarer. 4.skvadronen med ryttmästare Harry Hedenstierna som chef hade fått hedersuppdraget och bildade stommen i förbandet.

Vi fick veta att en ung extra volontär, som just slutat näst sista klassen i läroverket i Örebro, antagits vid skvadronen för sommaren. Snart var

vår bekantskap gjord med skolynglingen Sven Littorin, som redan visste mycket om regementet och på fritid skaffat sig en icke obetydlig ridutbildning. Det återstod bara några dagar till avmarschen, men skulle verkligen 17-åringen kunna tagas med? Till sin glädje fick han komma med och klarade med glans de icke obetydliga strapatserna.

Efter studentexamen året därpå blev Sven Littorin Livhusar på allvar och har så förblivit hela sitt liv. Väl gjorde han en utflykt till Norrlands dragoner i samband med majorsbefordran men snart var han återbördad till regementet. Sven Littorins kunskaper om Livhusarer av alla grader, deras hästar och icke minst Indelningsverket är enastående. Det har varit högtidsstunder då han berättat och visat bilder från flydda tider.

Inom vår kamratförening har han gjort betydande insatser, icke minst i Stockholm. När posten som ordförande blev ledig efter Thorsten Grill, som av åldersskäl och efter en högt uppskattad insats önskade avgå, var belåtenheten allmän då Sven Littorin åtog sig att föra traditionerna vidare.

För den som skriver dessa rader låter det otroligt att den unge extra volontären från 1920 den 3 september i år uppnått 70 år. Våra varmaste lyckönskningar och förhoppningar om en fortsatt gagnarik framtid ber vi nu få framföra. Vi vet att den sanna Livhusarandan kommer att leva vidare med Sven Littorin och tackar honom även för år som gått.

Valdemar Swedenborg

REDAKTIONSKOMMITTÉN FÖR LIVHUSAREN

Postgiro 61 09 17

Redaktör och ansvarig utgivare: Lt A Johansson, K3, Skövde
0500/65000:305

Biträdande redaktör:

Lt G Platerud, K3, Skövde
0500/65000:303

Kassör:

Kn P Kastenman, K3, Skövde
0500/65000:328

Distributionschef:

Fj G Lundh, Torgilsgat 7A, Skövde
0500/13084

MP SOMMARMARSCH

av 4010 Sundberg

Måndagen den 24 juli åkte vi, en skara tämligen färska grabbar, ut på "manöver". I kronans bussar skumpade vi de långa milen till Karlsborg. Väl ditkomna förberedde vi tältslagningen och ledade reda på var sin gren att hänga handdukar, badbyxor och snuskburk på. Tälten kom upp nära sjön med en vacker utsikt över densamma, ön mitt i viken och vpl Vollmers eldsprutande badbrygga.

De första nätterna följdes eldvaktschemat till punkt och pricka men mot slutet blev det ingen eller avbruten eldning och för att eldvakterna skulle få sova ordentligt sattes befälsvarnande larmanordningar upp.

För att underhålla de värnpliktiga på 4.- och även 5.skvadron anordnade tältlag 3 Karlsborgs första zoologiska trädgård i ett föga begagnat tvättfat. Där förevisades flertalet iglar och två kopparormar, var och en med sitt välljudande namn. Nåväl, sommarmarschen var inte bara skämt och lättja utan bestod också av omfattande program och tävlingsartade övningar. De två mest uppskattade punkterna var nog lagtävlingen i gummibåtspaddling och patrullfälttävlan.

Gummibåtspaddlingen skedde en solig och blåsig dag med måttlig sjögång. Då startskottet sköts bars/släpades båtarna av 8-mannalag nedför en snårig slänt och utför ett mindre stup. Genom 10 m knädjupt vatten, över ett par stora stenar och därefter ut i sjön. Väl i vattnet gällde det att se vilket lag som snabbast rundade en boj 400 m ut i vattnet, tog sig tillbaka uppför slänten och gjorde packning på. Grp 4 (4.skv) gick ut i stor stil och var, en halv minut efter start, 50 m före grupp 3. Tack vare en fantastiskt högljudd taktledare, en god styrman och ett kämpande gäng på 4 paddlare och 2 övriga kunde vi klå den tidigare uppsatta rekordtiden med en dryg minut och var sedan oslagbara. Tävlingen avslutades med bad och gemensam hemmarsch till tälten. Vädret under patrullfälttävlan var litet sämre. Det blåste, duggregnade och var ganska kyligt. De olika grenarna var för det första att hoppa i fallskärmsjägarnas hopptorn och i samband

härmed göra korrekt anmälan före och efter hopp. (Det var många roliga minner man fick se på dem som stod 12 m upp i luften beredda att hoppa). Gren nummer två var prickskjutning med k-pist. Nr tre var sjukvård. Det gällde att behandla t ex ett lårbensbrott och rätt sköta den skadade. Handgranatkastningen på kontroll nr fyra vållade problem för många, som trodde sig vara bättre än de var. På eftermiddagen följde den femte och jobbigaste grenen. Orienteringen. Den "knäckte" många lag och gav åter andra chansen. Bäst blev - som väntat - 1. MPpluton som tog hem första och delad andra plats.

"Manövern" avslutades som sig bör med en trivselkväll med extraförplägnad och underhållning av olika värnpliktiga och befäl. Bl a "sjöng" Kn Göthberg och Öfu Gustavsson var sitt solonummer.

Dagen efter revs tälten och vi åkte alla hem till en dags jobbig persegelvärd. För de tre första patrullerna i fälttävlan återstod emellertid att uthämta sina pris - en halvdag med FJS och en flygtur i deras skraliga DC-3:or. Något som säkert förstärkte minnena av 1972 års sommarmarsch.

Den 180:e officerskursen på det anrika Carlbergs slott är färdigutbildad. Två nya löjtnanter har kommit till Kungl Livregementets Husarer.

Fr v: Anders Eriksson och Greger Platerud.

BYGDENS MAN

vpl G von Sydow

Precis 25 år är det nu sedan Västgöta-Bengtsson för första gången visade ett kompani beväringar runt bland bygdens historiska minnesmärken. Sedan dess har tusentals soldater varje sommar, kompani för kompani från regementena i Skövde och Karlsborg fått göra denna resa under denne överväldigande och märklige mans ledning.

Ty märklig är han utan tvekan, och snillrik. Hela sitt liv har han studerat denna bygd, dess historiska betydelse, dess kultur och språk. Hans forskning är så unik och omfattande att han själv säger sig ibland tvivla på att han kommer att hinna slutföra den. Därför anser han sig inte ha tid att i fortsättningen visa Västergötland för de värnpliktiga. Tack vare sina omfattande och detaljerade kunskaper har han en otrolig förmåga att levandegöra det presumtivist död och likgiltiga stoffet. Och det är utan tvekan orsaken till att han blivit så populär och lyckats så väl.

Det är nog inte vilken talare som helst som kan få åhörare att lyssna på ett aldrig så populariserat föredrag om geologi, bergveckningar, kulturhistoria, geografi etc det första de gör på morgonen. Kanske lyckades inte Västgöta-Bengtsson heller i sin inledning i

Lundasalen inför en sådan här utflykt. Han berättade om hur Västergötland bildats och gav en snabbskiss av utvecklingen i historisk tid. Men han slog i alla fall an tonen inför fortsättningen på dagen.

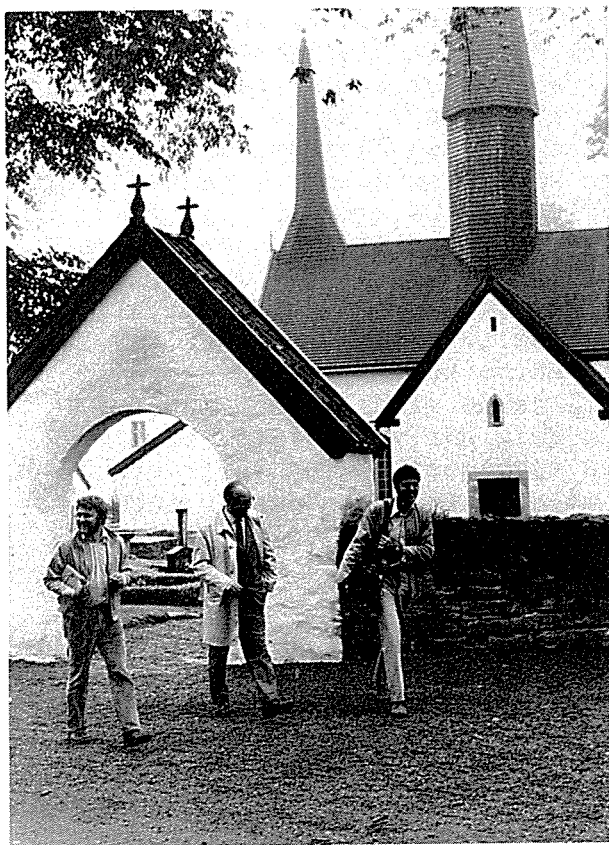
Första anhalten på färden var Kungslena kyrka. Där stod för mycket länge sedan slaget vid Lena, betydelsefullt därför att en stor dansk invasionshär slogs tillbaka. Genom Västgöta-Bengtssons drivna talkonst - ytterligare färgad genom hans breda sköna dialekt - fick åhörarna hela slaget uppmålat för sig i intensiva ögonblicksbilder.

Därpå gick färden till museet i Falköping. På vägen gjordes ett kort uppehåll vid den hela 5000 år gamla gånggriften i Karleby, ett av Sveriges äldsta fornminnen. På museet gavs en bredare överblick över landskapet, åskådliggjort genom museets samlingar. I anknytning till föremålen gav Västgöta-Bengtsson också historien bakom fynden. Så berättade han t ex om hur två bröder skulle bryta sig en ugnshäll på Älleberg men i stället hittade en guldkrage från urgamal tid. Den var så skickligt arbetad att landets främsta guldsmeder inte kunde kopiera den. Eller om gerumsmanteln från Åsle mosse.....

Efter alla berättelser, sägner och anekdoter åts det lunch i det fria strax utanför Falköping, vid Eckornavallen. Som underhållning berättade Västgöta-Bengtsson några av sina folkloristiska historier och självupplevda episoder. Här ligger alltså Eckornavallen, ett stort gravfält från stenåldern.

Vid Varnhems klosterkyrka, som var nästa anhalt, gavs en initierad skildring av forna tiders klosterliv. Slutligen besöktes Binnebergs tingshus där bönderna en gång samlades vid ett uppror. Det var krig och efter mönstringen vägrade bönderna att ge sig av för de fruktade att fienden då skulle överfalla de försvarslösa byarna.

Det var en skön dag, och av allt att döma en dag alla var nöjda med. Man kan fråga sig med vad den kan ersättas åt kommande åldersklasser!

ÄVEN AKTIVT BEFÄL BÖR VARA MED-
LEMMAR I KAMRATFÖRENINGEN!

redaktören tycker

Jag börjar bli desperat.

De flesta man frågar tycks vilja ha kvar tidningen Livhusaren. Det vill jag också men kan någon förklara för mej hur man gör en tidning utan material. Vissa välkomna medarbetare återkommer ständigt. Det är bra. Deras alster ger grunden till tidningen. Men vad gör alla ni andra?

Det finns fler kamratföreningar än den i Skövde. Stockholms kamratförening har bidragit. Tack för det. Men vad gör man i exempelvis Skövde där man t o m har så nära till redaktionen att man inte behöver betala brevportot.

På K3-befälet får man tjata, tjata och tjata: "Ge mej en artikel. Snälla söta skänk mej en artikel - bara en liten."

I en åldersklass på nästan 400 man måste det finnas NÅGON, som kan hålla i en penna och tala om vad som händer i lumpen. Kom igen.....

Det måste hända något annars tynar tidningen bort. Ring, skriv eller tag personligen kontakt med någon i redaktionen. Jag har inte förlorat hoppet.

Alla friskt inströmmande bidrag till vårnummret vill jag ha senast 15 mars 1973 (uttryckning är i början på april).
FATTA PENNAN.....

Championtäcke

Ännu lever ridintresset kvar bland många K3 officerare. I det förra numret berättades om Lars Swärds bedrifter i England. Nu är det Lennart Jarvén's tur. Han har i hård konkurrens med proffsjockeys på sin 8-årige häst Cherokee erövrat Aftonbladets championtäcke. För övrigt första gången det händer att en amatör slår proffsen. R/Kn Lennart Jarvén är 32 år och blev officer vid K3 1963. Hans stora intresse är helt naturligt hästar. På sin gård håller han sju hästar, med vilka han på helgerna tävlar på olika galoppbanor i landet.

"Livhusaren" sällar sig till raden av gratulanter.

Nytänkande på spaningssidan

av major Anders Westergren

Spaningsskvadronerna skapades 1955-58 dels som en ersättning för ryttarskvadronerna, vilka bedömdes otidsenliga i syd- och mellansverige samt dels och kanske främst för att ge högre chef ett eget underrättelseorgan. Kärnstridsmedlen och den ökade lufttrörligheten krävde att främst fördelningschef och militärbefälhavare snabbt behövde underrättelser från en stor yta. Det krävdes även ett förband som snabbt kunde ta strid med överraskande insatser av lufttrupp. I sammanhanget utgick och förlorades för kavalleriet Sveriges då modernaste arméförband - cykelbataljonerna.

(Som erinran för de äldre och upplysning för de yngre meddelas att en cbat bestod av:

Stabsskvadron - liten o ändamålsenlig
Två cskv - eldkraft ung som sskv
Uskv - 8 cm grk o 20 mm lv
Pkomp - 10 st lätta strv)

1958-72 har spaningsskvadronstekniken utvecklats och "satt sig". Mer ändamålsenliga fordon har tillförts, sambandsmedlen något utvecklats och ytrörligheten något förbättrats. Framkomligheten i terräng är relativt godtagbar. Tack vare att skvadronen ej tyngs av pansarskydd har huvuddelen av krigsförbanden haft husarernas rörlighet och sting i attacken. Vi är ej ky-rassiärer.

Antalet spaningsskvadroner är f n beroende av antalet fördelningar. Armékrigsorganisationen står m h t försvarsbeslutet inför väsentliga prutningar. Antalet brigader nedgår och därmed sannolikt även antalet fördelningar. Nedväxling sker till ett ökat antal lokalförsvarsförband. Ökande ansvar i krig läggs på de fredsteritoriella cheferna - fobef. Dessa har naturligen samma behov som tidigare fördelningschef hade av förband för att snabbt kunna spana och strida inom sin yta. Behovet av spaningsskvadroner borde som följd härav öka! Behovet av att skvadronen skall kunna täcka en allt större yta ökar m h t övrig uttuning av fältförband - reserver. Behovet av ökad eldkraft hos förbandet växer m h t motståndarens punktin-satser av bataljoner med fallskärm eller helikopter. Som följd måste förbandet bli större.

Har vi kommit tillbaka till behov av Cbat? Svar: ja, det har alltid funnits. Är denna möjlig att återinföra i krigsorganisationen? Svar: kanske ja, men nej av tre skäl:

1. Det önskvärda förbandet är i första hand ett meranvändbart underrättelseförband. Det är då bl a olämpligt att i rapporteringskedjan från observatör till högre chef införa ytterligare en bearbetande och fördröjande instans - bataljonsstab.
2. Cbat organisation var relativt personalkrävande. Det är osannolikt att den nuvarande personalramen för våra förband ökas i den allmänna prutningen på alla trupp-slags krigsorganisation av fältförband. Det är f n inopportunt att kavalleriet växer. Möjligen kommer andra tider med växande krav på krigsförband med kvalitet.
3. Cbat blir med modern materiel för dyr. Någon lämplig lätt stridsvagn, som ej sätter ned förbandets rörlighet finns i dag heller ej. Det kvalificerade fjärrpansarvärnet kan senare sannolikt komma att bli luftburet. Då kan man möjligen överväga den (ännu dyrare) saken i kavalleriets organisation.

Vad vi närmast bör sikta på är alltså en kompromiss mellan cbat och sskv. En storskvadron som ingår i fördelning och tilldelas vissa MB och fobef. Chef i krig bör vara ryttmästare med majors tjänsteställning - ett uppnåeligt mål för en truppkarriär inom kavalleriet. Organisationens klotsar överensstämmer i huvudsak med sskv nuvarande:

- Stab - delbar i två delar, kv, uk och mc (skvch reserv)
- Splut - 6-8 st, uk, lv (red eye), pv, ksp, personalstarkare, nya terrängbilprogrammet
- Tross - något starkare än dagens, bättre framkomlighet
- Taktisk/organisatorisk/ekonomisk målsättning i stort: Spaning-yttäckning 3-5 x 5-10 mil (15-50 kvadratmil)
Strid-kunna slå fsk/hkpbat under 11 eller just luftlandsatt.

Regm fotboll

av 5:es coach S Elfström

Behov av förbandet föreligger ej endast söder om Dalälven. Stora delar av Norrlands kustområden blir m h t ökande kommunikationsutveckling möjliga operationsområden. Samma sak gäller delar av gränsen mot Norge m h t risk för överraskande händelseutveckling.

Vid K 3 finns fackkunskap för detaljutveckling av organisationen. Antalet förband är beroende av överväganden över våra huvuden. Som alltid vet man vad man har men inte vad man får. Är man riktigt konservativ och rentav reaktionär kan man säga att den nuvarande sskv och dess TOEM är bra och tillfyllest och att effekt kan nås med små justeringar i nuvarande org. Antalet skv bör vara lika med summan av fo och förd i kommande krigsorganisation. Det är emellertid nyttigt och stimulerande att göra försök åtminstone att berika debatten.

I en tidigare artikel har berörts utveckling på MPsidan. I en kommande berörs vidare utveckling på båda sidorna och möjlig, lämplig integrering av förbanden m h t behov på grund av ett framtida krigs karaktär. I den vidare diskussionen kan sannolikt ej undvikas att kavallerifrågan i stort innefattande uttagning, utbildning, krigsorganisation och fredsorganisation berörs. Detta kräver i sin tur fler artiklar och säkert att fler engagerar sig i en meningsfylld och utvecklande debatt.

humor

Kompanichefen röt till den nyinkallade:

- Vad har ni för yrke, Eriksson?
- Nötknäppare, kapten.
- Inget skoj här.
- OK, skriv slaktare då.....

höjden

Plutonen tränade höjdhopps på kaserngården.

- Korpral, hur högt får vi hoppa?
- Hur högt ni vill, men ni skall vara nere före tolv, för då skall vi ut och marschera.

Visserligen var väl utgången given på förhand, men vi på 5.skv bestämde oss för att ge de övriga en ärlig chans i alla fall. Hur som helst så började serien och redan i första matchen så visade vi våra talanger genom att vinna med 4 - 1. Siffror som talar. Men som alla vet, så gäller det ju inte att vinna utan att kämpa väl.

Ju längre serien genomfördes så stod det helt klart att 5:e var det bästa laget. Med det menat att de andra lagen inte var dåliga, de kunde också spela fotboll. Men vi hade kanske den tur som behövdes, då vi dels hade många bra fotbollsspelare och dels att de på något vis var samspelade. För att nämna några exempel: nej, det går inte, alla var lika duktiga.

Efter ett antal matcher närmade sig så den stora finaldagen. Innan laddade vi upp ordentligt med både "pep-talk" och allt vad det heter. Vi skulle spela final mot 2:a skvadron. Efter ett par oavgjorda matcher så visste vi väl inte riktigt hur vi skulle spela, men undertecknad i samarbete med hela laget bestämde att nu gällde det allt och spela därefter.

Mycket folk hade samlats på pansarvallen och hejarklackarna höll på för fullt. Femtes hejarklack leddes av våra befäl. Ja, det var nästan en match på åskådarplats också, där så småningom 2.skv var tvugna att ge sig. 5.skv visade vad rim och reson innebär.

Hur matchen gick? Ja, det är väl ingen tvekan. 5.skv vann naturligtvis. Med siffrorna, ja vad tror ni? Just det: 5 - 0. Men det vet väl alla. Nyström på femte var i praktslag, gjorde "hat-trick" och spelade fram till ytterligare ett av målen.

Priset? Nyströms pris som bäste målskytt bestod av en veckas fritt snus, egenhändigt utdelat av kapten Karlsson. Hela laget fick en halv dags ledighet.

H Ö G V

Då vi, GBS 3.skv, ryckte in måndagen den 5 juni, så var det första vi fick reda på att vi skulle gå högvakt den 23 september. Först i slutet av augusti började drillningen på allvar. Vi övades under ledning av rm Ohlsson, rm Grafström, serg Söderström och serg Gustavsson i allt från marschanträden till halter och vapenrörelser.

Avresan till Stockholm startades torsdagen den 21 september kl 0800, från P4:s barackläger i en buss m/ä, maxhastigheten var 60 km/tim i nedförsbacke. Vi anlände till slottet kl 1400 där vi skulle se på en vaktavlösning, så det blev uppställning på två led linje riktning mot Storkyrkan. Då avlösningen, som gick uruselt, var klar kände vi oss verkligen sugna på att visa att vi kunde bättre. Vi marscherade också runt och tittade på de olika postställena. Tilläggas kan att vi blev fotograferade av en busslast japaner, som förmodligen trodde att vi var högvakten. När vi sedan via K1 kommit ut till gamla Ing1, där vi skulle förläggas, var dagens tjänst slut.

Kl 0700 gick reveljen på fredagen och efter en utsökt frukost åkte vi till K1 där generalrepetitionen ägde rum. Efter att ha gjort två avlösningar åkte vi tillbaka till förläggningen sedan vi beskådat K1:s stallar jämte matsal. Eftermiddagen bedrevs med att beskåda den underbara staden Stockholm.

Kl 0700 dagen D steg 26 nervösa "värrar" ur sina bäddar för att ta på sig högvaktsmunderingen. Några timmar senare satt vi i bussen på väg till Sergels Torg, där det redan hade samlats många åskådare. Musikkåren var redan på plats så det var bara att marschera ner på torget och ställa upp. Efter en kvarts musicerande skedde så avlämning till vakt-havande major, rm Ohlsson. Sedan, äntligen, började marschen mot slottet och då släppte nervositeten.

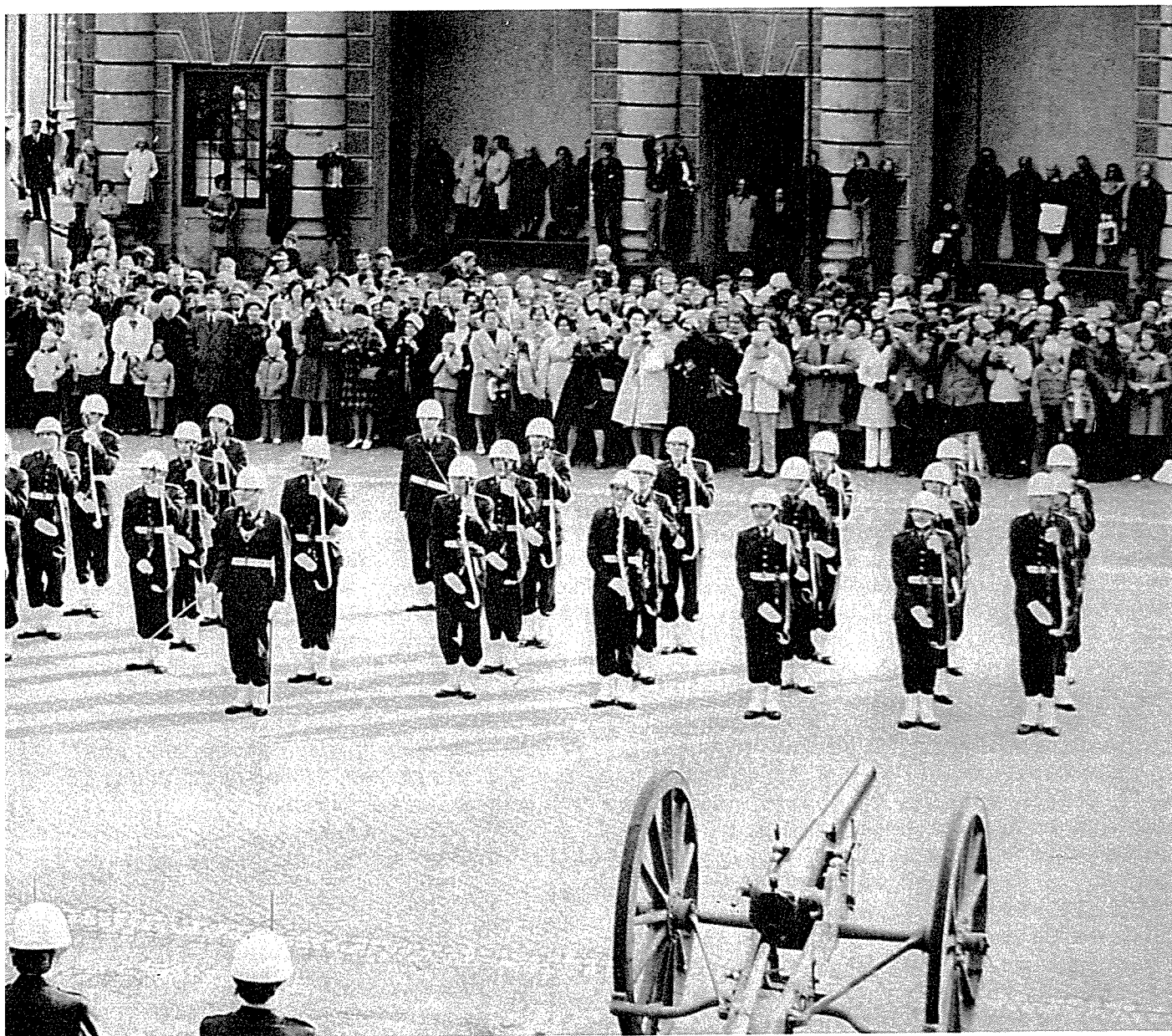
Då vi kom upp på slottet kunde vi se hur folkmassorna hade hopat sig. De väntade bara på oss. När vi kom in

på yttre Borggården hördes så plötsligt, vänster om....halt. Varefter man hörde ljudet efter en perfekt vändning plus några vapenrörelser. Efter det att den avlösta styrkan hade avmarscherat var det dags för "ryck in - marsch" och ett dygns vakt-tjänst.

Vi måste också nämna våran patrull, förd av serg Söderström. Deras svåra arbete var att ta hand om fridstörare såsom fyllon och knarkare. Vi kan väl ta en liten episod från deras arbete.

AKT

Kl 0200 går larmet från post nummer fem, lejonbacken. Patrullchefen jämte två man ryckte ut, intet ont anande vad som väntade. 35 sekunder senare var de vid dörrarna mot lejonbacken. När dörrarna gick upp flög patrullen som ett kanonskott ut på lejonbacken. Vad väntade denna tre man starka patrull? Jo på lejonbacken innanför avspärningen stod ett gäng på fem man. Patrullens chef avvisade dem, men när inte alla lydde hans anrop, fällde patrullen bajonett och gick sakta men

säkert mot de kvarvarande. När dom såg våra fruktade automatkarbiner med glänsande bajonetter, såg de sin chans förlorad och försvann. Patrullen hade ännu en gång hjälpt en post.

På söndagsmiddagen var det dags för oss att rycka ut under ropet IIIIIII GEEVÄÄÄÄRRRRrrrrr, samtidigt som våra avlösare anlant in på borggården. Högvaktsdygnet var därmed slut och vi fick som belöning för en utmärkt vakt en natts permis i huvudstaden.

Vi hade visat att Livhusarerna håller stilen.

PBS patrullfälttävlan

Befelev J Kjellberg

Övningsfältet runt

MPman Axelsson

Torsdagen den 17 augusti samlades PBS efter en jobbig sommarvecka vid FJS' hopptorn i Karlsborg. Vi skulle genomföra en fälttävlan i lag. Skvadronchefen, ryttmästare Cederberg, önskade lagen lycka till och delgav oss tävlingens regler. Efter genomgången började de flesta förstå vartåt det barkade. Första stationen var uthopp från ovan nämnda torn. Aldrig har en trappa varit så lång och brant som den vi nu anträdde. När man äntligen kom upp, insåg man till sin förskräckelse att detta endast var halvvägs, här påklädde vi "selen". Remmar i otal spändes runt tvär så jordnära kropp. Plötsligt stod man vid luckan efter att ha blivit fasthakad i bärninorna. "Färdigställning.....Gå". Min första tanke var att nu är det för sent att ångra sig. Men därtill fanns ingen anledning. Alla "magknip" o d försvann genast. Efter att ha "landat" ville de flesta göra ännu ett hopp. Det var, tro det eller ej, väldigt, väldigt kul. Efter ett kort skjutprov vid Vätterstranden anträdde så den långa cykelfärden. Fem km närmare Skövde kom en krävande överskeppning över Botten-sjön till Vabergets (200 m ö h) östra fot. På toppen väntade fj Jonsson med en avslappnande punktorientering. Nästa uppgift bestod i att på tid, cyklande, ta sig längs en inritad väg till Ryholm vid sjön Vikens södra strand. Om detta kan endast sägas att det var jobbigt. Efter utspisning, fältskjutning och lugnande cykeltur till Lagerfors bruk, fick vi, efter att ha tagit oss över Tidan med hjälp av tvenne "vajarar", gå i förläggning. Även om skärmskydden inte var helt perfekta infann sig John Blund tämligen omgående. Kl 0300 nästföljande morgon väcktes vi med beskedet om att starten i den fria orienteringen gick om en och en halv timma. Trötta och ledbrutna kröp vi ur sovsäckarna och förberedde oss för provet. Efter många, alltför många minuters kontrolltande vidtog ånyo en av dessa underbara cykelorienteringar. Med tungan som en röd slips och halsen fuktig som Sahara nådde vi etappmålet där prov i sambands- och sjuk-

Den traditionsenliga stafettlöpningen "Övningsfältet runt" gick av stapeln tisdagen den 29 augusti i ett strålande solsken. Banan löptes två varv med sju resp sex sträckor på vardera varvet. Sträckornas längd varierade mellan 250 och 1200 meter. Banans totallängd var 7,5 km.

Efter åtskilliga uttagningar på dessa sträckor var det så dags för skvadronslagen att drabba samman. Om tävlingen skulle avgöras efter hejarklackarnas styrka och resurser så skulle 4.skvadron vinna övertygande. Så blev nu också fallet.

Efter att den lille "judomannen" Tydén vunnit första sträckan drygades avståndet ut undan för undan på första varvet, där öfu Gustavsson växlade 25 sek före Livskvadron, 4.skvadron lag två och 5.skvadron. Under andra varvet hade 4.skvadron en mycket stark besättning, som drygade ut försprånget med ytterligare en minut. När så slutmannen "Stompe"Engestad skar mållinjen var 4.skvadron regementsmästare med ett nytt prydligt banrekord. På andra plats kom Livskvadron klart distanserade med 1 min och 20 sek och på tredje plats kom 5.skvadron endast 5 sek efter Livskvadron.

Västra Nerikes skvadrons segerlag:

Tydén	Syk
Jingfors	Fritzson
Planell	Axelsson
Holmström	Lindberg
Sylvén	Kn Bjerkhagen
Eriksson	Engestad
Öfu Gustavsson	

vårdstjänst samt fältarbeten vidtog. Därefter återstod endast den avslutande etappen: ett uppfriskande tempo-lopp på cykel. Målet var K3 kasern. Med pedalerna på högvarv närmade vi oss Skövde. Sällan har det varit så skönt att åka in genom västra grinden och sällan har husmors pytt-i-panna varit så god som efter den tävlingen.

Bliv medarbetare!

ETT VÄLPUTSAT FÖRBAND

För ungefär ett år sedan satte restaureringen av den östra flygeln i gång. Det var då meningen att flygeln skulle vara klar till oktober i år. Riktigt så har det inte gått. Visserligen flyttade Liv-, Örebro- och östra Nerikes skvadroner in i flygeln i början på oktober men allt är ännu inte klart. Källar- och vindsvåningar är inte klara men de torde väl gå att använda inom en snar framtid. På utsidan är flygeln klar på kaserngårdssidan och på yttersidan pågår putsningen för fullt. Det är dock ingen tvekan om att man på spaningssidan är glada att ha fått lämna K3:s eget barackläger, P4 barackläger och Klizow. Nu finns i alla fall allt på samma ställe.

Även kanslidelen, ovan valvet, får sig en duvning. Det är mest på utsidan det syns. Nya dubbelkopplade fönster sätts in och hela kasern kommer så småningom att ha antagit den vanliga gulbruna färgen. Det skall bli skönt att få slippa byggnadsställningarna.

I övrigt har matsalen fått ny färg på utsidan och motorverkstaden är i färd med att få ny puts. Nu väntar vi bara på att de två plåthusen skall få litet färg på sig.

Bilden t v: Så här såg det ut vid östra flygeln den 17 juni i år.

meriter

Vid beväringssinryckningen anno 1902 gjorde sig kapten Cederström liksom sina kolleger underrättad om de nya fosterlandsförsvararnas skolutbildning m m. Han började med att fråga en rekryt vid namn Karlsson från en av Smålands skogsbygder:

- Nå, har Karlsson några meriter att visa upp?
- Jojo, fälle har ja dä.
- Och vad skulle det vara?
- Jo, ja har fälle mullbänk å så är ja förlovader å så har ja en pöjk.

SPANINGSSKVADRON FRAMÅT

Innevarande höst har P 2 varit väreregemente för en spaningsskvadrons repetitionstjänstgöring och må det kanske vara av intresse att förtälja något om dess öden och äventyr.

Chef för skvadron har varit kapten Englund och för dess livsviktiga funktion, trossen, har med stor ackuratess svarat kvartermästare Låth. Under det inledande befälsutbildnings-skedet biträdde fanjunkare Pettersson, K 3, med stor pedagogisk skicklighet i olika övningsmoment. Väreregementet ställde fanjunkarna Andersson och Claesson till förfogande för utbildning i bl a motortjänst och orientering, och är skvadron dem stor tack skyldig för värdefulla insatser. I detta sammanhang måste jag nämna, att väreregementet på allt sätt väl sörjt för skvadron och därigenom i hög grad bidragit till att utbildningen givit goda resultat. Över huvud taget torde få regementen kunna erbjuda så stimulerande miljö som P 2; intet minst gäller detta den idealiska övningsterräng som erbjödes på Hovdala- och Ravlundafälten. Särskilt imponerade var vi av den vackra naturen på Ravlunda och det synnerligen förtjänstfulla sätt som P 2 vårdar sig om detta känsliga och riksbekanta terrängavsnitt. Må så förbli för framtiden - men nu åter till spaningsskvadron.

Sålunda inryckte i vederbörlig ordning plutonsbefäl, gruppchefer, specialister och menige soldater, så slutligen var skvadron så gott som fulltalig och övningarna kunde börja.

Varje morgon inleddes med avlämning på flaggplatsen, flaggan i topp under eggande trumpetfanfarer, exekverade av skvadrons egen Louis Armstrong, löjtnant Forsberg. Nog höjde detta skådespel stridsmoralen och herr skvadronschefen myste vid det av honom själv förfärdigade blå skvadronsstandaret med den stolta devisen "Lund - Falkenberg". Mången tyckte kanske detta var att taga ut segern i förskott men Kn Englund litade på sina soldater! De dagar skvadron var förlagd i anslutning till regementet vid anrika Mölleröds kungsgård (man nästan

förnam historiens vingslag under de imponerande ekarnas kronor) förekom skvadrons- och plutonsvisa övningar.

Humöret var det bästa, vartill bidrog den utmärkta bespisning, som trossen svarade för. Det var inte utan att en och annan soldat undrade om måhända Savoy i Malmö lånat ut sina kockar och om inte herrar kvartermästaren och koktrosschefen bedrivit studier i det franska köket. Skämt åsido, men nog är trossen bokstavligen talat livsviktig och vår trosspersonal kan inte nog prisas för sina insatser på skilda områden.

Var så till slut skvadron drillad i olika färdigheter och redo att delta i avslutande krigsförbandsövning "någonstans i Halland", då vi denna gång underställts Milo Väst. I gryningen en kylig lördagsmorgon infann sig varje man på rätt tid, rätt utrustad och fast besluten att visa, att spaningsskvadron inte var att leka med! Avmarsch till Halland och trakter, som för flertalet var helt okända, vilket gav en viss krydda åt företaget. Nå, vädrets makter visade sig från sin soliga sida och inte en regndroppe

KavKAS - 72

av Erik Jernberg

fuktade våra skuldror. Terrängen storlagen och svårtillgänglig och därför idealisk för skvadron, vars motto kan sammanfattas: Se, men inte synas!

Utrymmet här tillåter ej en redogörelse för allt vi upplevde, må blott sägas, att inte ens brigadstab och högre chefer undgick att störas av vår verksamhet och vår fördelningschef fick exakta och snabba underrättelser om fiendens verksamhet. Ansträngande var det, men allt övervinnes, när det går bra.

För att ej misstänkas för yverboret tal vill jag citera övningsledningens slutomdöme: "skvadron har väl löst sina uppgifter och präglas av sällsynt god förbandsanda".

P 2:s nye regementschef framhöll också i den slutgenomgång, som ägde rum med skvadron före uttryckningen, det för pansarförband väsentliga att från spaningsförband få snabba och noggranna underrättelser om fiendens gruppering som underlag för pansarförbandens anfall. Regementschefen sade sig kunna tryggt förlita sig på spaningsskvadron i detta hänseende och vi sträckte på ryggarna i medvetande om att kavalleriet - låt vara motoriserat för att vara up to date - har en framtid.

Sedan väl dessa mer ansvarsfyllda värv avslutades, kopplade skvadron av med en "muckarfest", benämnd skvövn 6 för hela förbandet på Vittsjö vårdshus. Klackarna i taket, vilket särskilt skvadronschefen fick uppleva, hissad till taket av morske män såsom tack för sina insatser, inte minst för den av honom välregistrerade, genomlyckade festen. Alla deltog dagen därpå, trötta i håret men med liv och lust, i den av fanjunkare Låth i detalj välorganiserade avrustningen. Må Låth förlåta oss en och annan förlorad småpryl, men vi kommer sent att glömma hans "besvärjelser" över "oss slarvige värar". Tack Låth för överseende med våra svagheter; att några allvarliga förluster ej förekom är Din förtjänst!

I slutet av maj var det alltså dags att kvittera ut "säcken" igen. Denna gång dock i Umeå, björkarnas stad. Man hade väl en och annan tanke om vad som skulle komma i dessa kaserner som förresten ser ut som ett smärre radhusområde (byggt 1966). Hur skulle man lyckas sammanföra dessa olika husarer, dragoner, fallskärmsjägare och infanterister av olika slag och få en någorlunda homogen samling. Men icke förty; skolchefen rm Uno Bohman (K3) tog ett kraftfullt befäl över oss och ledde oss in i taktikens underbara värld. Man fick snabbt lära sig "vad göra" i en massa tillspetsade situationer. Vi lärde oss också, med hjälp av den sk "Storbok handmakten", hur den lede fi såg ut med avseende på org och utr samt med vilka medel vederbörande tänkte sig att utöka landrummet. I samband med denna taktikutbildning höjdes dock vissa negativa röster, som klagade över att vi inte fått lära oss cykelskyttefördelningschefens order och åtgärder vid punktering i förpatrullen. Men hav tröst, det kanske läggs in ett annat år.

Därmed var det midsommar. Efter midsommar började den sk specialtaktiken, som pågick ung 2 veckor. Detta innebär att skolan delas upp på respektive linjer och man koncentrerar sig på sitt speciella ämnesområde. Denna tid torde för många ha varit bland det mest givande på KadS. Jag jämte två andra militärpoliserna hade förmånen att åtnjuta kn Ingemar Johanssons (K3) stora kunnande i MP-tjänst och strid. Övningarna tillgick så att man skrev sina order motsv ute i naturen och se-

(forts näst sid)

Vi skiljdes åt, glada över gott kamratskap och med många festliga minnen i bagaget, med förvisningen att ha lärt något meningsfullt om något så meningslöst som krig. På återseende!

Bo Göran Persson
Stf plutch 2. plut

KavKAS-72 forts.

dan hade man muntlig stridsövning på dessa. Framtida kadetter bör inte försitta chansen att fråga sina resp specialtaktiklärare om allt som kan inträffa under KFÖ. I vissa mellanperioder utövades även TU. Undertecknad fick där chansen att stifta bekantskap med och utbilda på (med GBS K4 som elever) pansarskott m/68 "miniman". Men vad vore livet och framför allt övningar utan trupp. Snart nog kom den samma som då utgjordes av ca 100 lifryttare uppresta från Livgardesskvadronen i Stockholm. Många av dessa herrar hade säkerligen inte varit norr om 60:e breddgraden tidigare och vissa trivselproblem syntes uppstå. De frågade inte på gardisters vis "var är hästarna" utan i stället vilka kommunikationer som fanns med Umeå. De var nämligen förlagda i Hissjö ca två mil utanför staden. Med denna trupp genomförde vi KFÖ vecka B1, B2 samt F-skede. Under vårt övningsuppehåll hade ROK 1 haft vecka B0 och förberett övningarna. Författaren (MPutbildad) tjänstgjorde där med viss heder som splutch stf vid spaning längs väg med växelvis framryckning. Detta var mycket lärorikt. K1 lär återkomma fler år eftersom de tar alla tillfällen i akt till förbandsövningar.

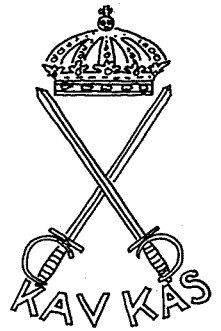
En plutonchef måste ha både fysisk och psykisk stabilitet. Detta provas under ca en vecka i fria kriget. I år var denna övning upplagd i likhet med sekch övning "Mr Kimble" och skolan var uppdelad i två avdelningar som stred mot varandra. Hårt - stärkande. Lika hård (nästan) var sommarens slutövning som i år bestod av den återupptagna traditionen med kadettbal. Denna bal firades med all den glans och festivitas som endast kavalleritrupperna kan uppbringa.

oo

fegt

"Soldatens uppgift är att bli sårad eller dödad i strid - och så går ni, era fega jävlar, och blir överkörda av en CIVIL LASTBIL".

Lystring

"SKALL INTE DU SOM NU ÄR ELEV VID PBS MOTS ELLER PBS MP SÖKA SOM ASPIRANT TILL 1973 ÅRS KADS OCH DÄRMED ÖPPNA MÖJLIGHETEN ATT BLI VÄRNPLIKTIG OFFICER ELLER RESERVOFFICER ?"

Ja varför inte? Många skäl talar nämligen för det. Först några begreppsförklaringar. KavKAS betyder kavalleriets kadett och aspirantskola och är förlagd till K4 i Umeå. Där utbildas årligen på aspirantskolan (AspS) blivande regimentsofficerare inom kavalleriet. Under sommaren vploff och resoff i kadettskolan (KadS) och reservofficerskurserna ROK 1 och ROK 2. Det är alltså dessa som är aktuella för dig som nu går PBS. Vid KadS utbildas plutonchefer som kan placeras vid följande förband:

Militärpoliskompani
Spaningsskvadron
Jägarkompani
Infanterispaningskompani
Norrländsspaningskompani

Utbildningen sker mestadels i en grupp men vid taktik och truppföring delas skolan upp på ovan nämnda linjer. Nu frågar sig naturligtvis vän av ordning: Umeå, är inte det känt för mygg, isbjörnar m m. Fel, däremot för sina billiga båtturer till Vasa i Finland. Härutöver bjuds en varierande provkarta på diskotek, dansställen, restauranger m m. För den som likafullt skulle ha sysselsättningsproblem meddelas att Umeå universitet ordnar vissa kurser samt att sådana också kan ordnas inom KavKAS (i år exempelvis fallskärmshoppning). Den idrottsintresserade har också sitt lysmäte genom en mängd fina idrottsanläggningar.

Skall inte du som nu gör PBS följa husarernas valspråk "Pergite" och ha en givande sommar, inte minst ekonomiskt, i Umeå?

Erik Jernberg
Vpl fänrik. Gick ut PBS 1972.

ERIK TIBERG

In memoriam

Den 23 oktober lämnade förre förvaltare Erik Tiberg för alltid husarernas led.

Erik Tiberg var född i Alseda i Småland den 25/3 1898, tog 1916 värving som volontär vid Smålands husarer. Han överfördes sedan i samband med den "stora förbandsdöden" till K 3 och anställdes där den 1/11 1927 som "första klassens furir". Han blev underofficer 1930, fanjunkare 1936 och förvaltare i expeditionstjänst 1953 där han elva år framåt kom att utgöra regstabens ankare i en för K 3 mycket orolig och osäker tid, avhästning, indragningshot m m.

Erik Tiberg hörde till den generation vilken såsom aktiv varit i tjänst under båda krigsperioderna. Han hade upplevt beredskapstjänstgöringens påfrestningar och efterkrigstidens "militärtrötthet" med nedskärningar av olika slag. Han fick också uppleva den enorma utvecklingen från sabelns och kandarets tidevarv till våran modernt utrustade skvadron. Öppen

för tidens krav blev han en av de första som gick kurs "försök med kg 1921" utvecklade sig under 30-talet till regementets i särklass skickligaste trupputbildare på ksp, där han dessutom hade högsta personliga färdighet; Kspskyttmedaljen i guld, en nästan oåtkomlig utmärkelse på den tiden. "Grunden för all utbildning är ordning" under det måttot verkade Erik Tiberg. Ordningssam, plikttrogen, kärv och fordrande med en ibland lekfull, ibland ironisk humor på botten av den kärva ytan.

Hästen och ridningen var dock livsintresset. Han hade förmånen att uppfostas i en tid då hästen spelade huvudrollen och en husar bedömdes efter sin ridskicklighet. Som den goda instruktör han var hade han förmåga att föra sin skicklighet vidare, uppmuntra och stödja ryttare av alla slag långt utanför regementets kasern. Många av de ryttare, ungdomar på ponnyer, kamrater vid regementet även långt komna tävlingsryttare har vännen Erik att tacka för "guldkornen" han fört med sig och generöst delat ut guldkorn från den tid då husarerna kunde rida.

Med Erik Tibergs bortgång har en stark länk i traditionens kedja brustit, en länk som aldrig kan ersättas. Alla dina vänner skall alltid minnas dig med tacksamhet, ödmjukhet och beundran.

Petrus.

"Käre Erik, Du var en god människa
en uppriktig och sann vän, en tro-
fast och pålitlig kamrat. Det bästa
som kan sägas om någon. Med
vördnad och tillgivenhet!"
Emil Carlsson

Epitafet är ägnat Erik Tiberg av mer än 80-årige, alltid lika vitale, vännen Emil. Ett budskap från Livhusar till Livhusar. Allt kan rymmas under begreppet "husaranda"!

FESTEN

av Pelle Nyquist

Vi kom från alla hörn i Sverige. Med bil, tåg och - flyg. Vad gör man inte för att fira ett sexårs-minne? För en sann Livhusar existerar i varje fall inga hinder.

Vi - en samling husarer (MP och spanare från PCS-66) samlas vart tredje år för att berätta minnen och ha trevligt på alla sätt. Första mötet hade vi sålunda 1969. Nästan alla kom. Och i slutet av september i år träffades vi för andra gången. Det kom lika många den här gången.

Gemenskapen - vill jag gärna föreställa mig - har alltid varit ett karaktäristiskt drag för K3:s soldater. I varje fall stämmer det på de gossar som ryckte in 1965. Lika förvillade, skrämde och bortkomna som alla nyinryckta. Men det tog inte många veckor förrän vi var en grupp, som hade roligt tillsammans. Otroligt roligt. Hur jävligt det än var - och det var det många gånger - så hade vi framförallt roligt. Det kan alla intyga.

Och när vi träffades sex år efter muck på underofficersmässen på K3 konfirmerades det på nytt: f-n vad vi hade roligt tillsammans. Tänk er det att ett 20-tal unga män med skiftande bakgrund och dåligt "civilt samband" får så trevligt när de träffas. Alla som upplevt studentjubileum kan intyga att det är stor skillnad. Vad det nu kan bero på. Ett troligt svar är väl att gemenskapen mellan människor stärks i svårigheter. Och att fostras i löjtnant Forssbergs hårda skola innebar många gånger svårigheter. "Ping" och Smedberg för att inte tala om kadetten Englund, gjorde det inte lättare för oss. Inte alltid i alla fall. Och så mitt i all skiten hade vi - roligt. Och trivdes.

Mycket har förändrats sedan vi ryckte ut. Hårmodet har blivit ett annat, hästarna har försvunnit, befälet har stigit i graderna. Förre militärpolis-stig "Pyran" Stieberth har blivit fanjunkare. Inget är som förr.

Den länge, sällsynt vackra kadetten Englund har inte bara blivit kapten. Han har dessutom blivit diskotekägare. Nattklubbsskunk kallas han för. Den ende som håller stilen är väl förre värnpliktige korpralen Johan S Kinberg. Han nasar aktier och lever

gott på det. Åtminstone om man skall tro honom själv. Och det kan jag inte hindra någon från att göra....

På jubileumsfesten i september var kvinnor förbjudna. Första gången vi träffades - 1969 - samlades vi på uoff-mässen för att sedan bege oss till hotell Billingen, där vi utspisades. Det var roligt på sitt sätt men inte riktigt bra. Somliga husarer kan inte behärska köttets lusta - framförallt gällde detta skåningarna - utan uppsökte danspalatset Valhall. Splitt-ringstendenser rimmar inte med husarandan, varför Göte Gabrielsson och jag beslöt att införa kasernförbud när vi träffades i höstas. Det innebar att ingen fick lämna K3. Och det visade sig vara ett riktigt drag. Vi fick ägna oss åt varandra en hel kväll och en halv natt. Vi hann driva med allt och alla och brunstbehoven gjorde sig inte påmind hos någon. I varje fall sköttes detta i så fall mycket snyggt.

Flyg nämndes ingressvis. Ja det är faktiskt sant. "Nille Tvärhand" som han kallas fast han heter Eisten Nilsson, hemmahörande i Östersund, hade längst reseavstånd. Han chartrade ett plan och stack iväg. I stockholmstrakten kapades han av ingenjören Kinberg, Epamannen Rydemalm och centerpartisten "Atleten" Johansson. Allt gick väl på såväl ned- som hemväg. Undertecknad vinkade av sällskapet på Skövde flygplats och beundrade samtligas mod. Det blåste relativt kraftigt. "Nille Tvärhand", som tidigare främst utmärkt sig genom att fullkomligt fenomenalt vräka sig fram i diken, ålande, visade att han även behärskade luftrummet.

Har ni tänkt på vad mycket man minns från den s k lumpartiden? Repliker återges sex år efteråt ordagrant. Om man nu minns rätt förstås. En annan märklig egenhet, som bryter mot det normala mönstret, är att en lustighet i militära sammanhang kan upprepas nästan hur många gånger som helst - men ändå vara lika rolig varje gång... Och så lätt man kommer in i jargongen. Varje kompani har säkert sitt specialspråk, sin speciella vokabulär. Vi hade naturligtvis vår egen, mycket speciella. Och såfort man träffas plockas den fram. Uttrycken sitter lika

PBS - MP PÅ FJS DAG

befelev Ralph Andersson

Varje år har fallskärmsjägaraskolan en uppvisning i de färdigheter som åldersklassen har tillägnat sig under den tid de legat inne. I år hölls denna uppvisning ute på Flugebyn. Datum för nämnda uppvisning var den 20 augusti. Inbjudna denna gång, förutom PBS MP som FJS aldrig hade klarat sig utan, var inte bara diverse högre militärer och deras bekanta utan också alla de som utbildades på FJS år 1952. FJS firade nämligen 20-årsjubileum. Det var således lite extra festligt i år. Att påpeka att PBS MP har sin givna plats vid sådana tillfällen är tvivelsutan snudd på tautologi.

Det faktum att även åldersklassen från 1952 var inbjuden torde ha inneburit en något tyngre belastning än tidigare år på den vägsträcka som löper utmed fältet. För att ge den läsare, som inte sett vägen i fråga, en uppfattning om dess dimensioner kan väl sägas att i förhållande till den trafik som förekom sökte man förgäves efter dem. Dimensionerna alltså. Inte trafiken. Något publikfiasko kan man verkligen inte tala om.

Själva uppvisningen på Flugebyn började klockan halv två. Inne i Karlsborg började man redan klockan tio med att förevisa materiel etc. PBS MP var på plats kl åtta. Detta naturligtvis för att förbereda verksamheten, men också för att hinna få oss en bit mat innan vi började. Maten intogs under livligt spekulerande i matsalen S2. Därefter åkte vi ut till Flugebyn för att rekognosera. Det hela var upplagt så att dåvarande lt Paulsson (skolch) et consortes skulle uppdelas på tre fasta stationer plus en patrullerande pat-

oo

fint efter sex år som de gjorde på den tiden det begav sig. Det tjänar inget syfte att gå in på alla otroliga uttryck. De upplevs bara som dråpliga av oss som var med och präntade dem. Andra läsare av denna tidning skall vi inte fresta. Men håll med om att ni känner igen er själva. Fenomenet är säkert inget unikum för PCS-66.

TILL SIST: Ett tack till Sekundchefen för att vi får fira våra jubileum på K3. Det känns på något sätt som att få återvända hem.

Snart ses vi igen - hösten 1975.

rull. De fasta stationerna utgjordes av tre stycken infarter till lika många p-platser och den patrullerande patrullens område utgjordes av vägsträckan utmed Flugebyn. Uppgiften för denna patrull var att se till så att ingen parkerade utmed fältet. En uppgift som var nog så viktig, ty något parkerande utmed vägen tillät vare sig vägens bredd eller vi.

De tre fasta stationernas uppgift var att leda in trafiken på de p-platser som stod till buds. För dessa patruller försvårades arbetet av att det bara fanns en väg att komma dit på och det uppstod mycket lätt trafikstockningar. Speciellt när publiken skulle hem igen. Detta gjorde det nödvändigt att utöka de fasta stationerna med ytterligare en. Platsen för denna var ett vägkors på vägen från Flugebyn mot Karlsborg. En mycket viktig och arbetsam station. De flesta besökarna skulle nämligen den vägen efter uppvisningens slut. Dessutom stod denna patrull sist och fick således ta emot alla de bilister som suttit och svurit över de eländiga köerna som, de facto, rörde sig framåt. Utan några komplikationer. Med tanke på vår utbildningsståndpunkt tycker jag det bör nämnas.

Förutom den lilla MP-tjänst som skolchefen, rm Paulsson, lyckats smyga in i AMU-skedet hade vi endast en lektion gällande trafikutbildning (given av samme man) att "stå på". Efter omväxlande hot och förmaningar från skolchefen var vår utbildning klar. Här gällde det att inte skämma ut K3 och militärpolisen. Huruvida utbildningen var tillräcklig eller inte får läsaren avgöra, om han var där. Vi på skolan tyckte det. Kanske var det uniformen, kanske inte. Den ökade i alla fall respekten väldigt. Som exempel kan nämnas befelev Rehns bragd, när han ensam skingrade en folkmassa enbart med hjälp av vänliga uppmaningar. FJS' Dag blev överhuvud en positiv erfarenhet. Tack vare den kom vi att se trafikutbildningen i ett mer positivt perspektiv. Alla bilister svor nämligen inte. De allra flesta var mycket vänliga och till synes tacksamma för att vi var där.

Om FJS'förträffliga uppvisning kan jag endast säga: "Though this is madness, yet there is method in it".

VÅRA CHEFER

SEKUNDCHEF

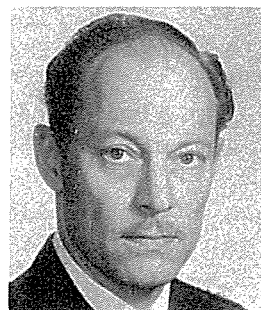
överstelöjtnant
G Malmström

STABCHEF

major
A Westergren

UTBCHEF

överstelöjtnant
H Nihlén

C LIVSKV

kapten
J Forssberg

C ÖREBRO SKV

kapten
L Cederberg

C Ö NERIKE SKV

major
B Wallerfelt

C V NERIKE SKV

kapten
K-G Göthberg

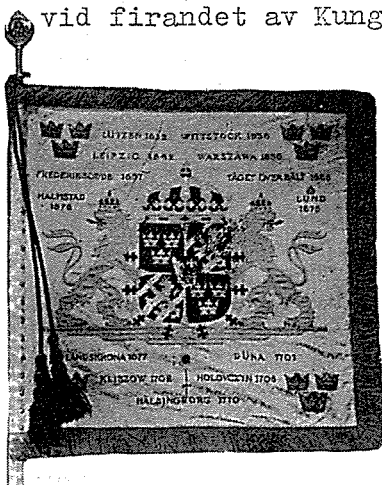
C VADSBO SKV

kapten
H-G Karlsson

PROGRAM

vid firandet av Kungl Livregementets Husarers högtidsdag 4 december 1972.

Måndag 4/12

0745 Skvch inleder dagen, skvkorrr

0845 Förelisningar

1100 Traditionsvisning främst för
anhöriga och kamratförening

1200 Högtidslunch i Lundasalen

1300 Traditionsvisningar för de
olika skvadronerna

1330 Kamratföreningen sammanträder

1530 Avmarsch till och högtid i
Skövde kyrka

Kväll Utsträckt permission för vpl

BEFÄLSPLACERINGAR FR O M DECEMBER 1972

LIVSKVADRON

C: R/Kn Forssberg

Stf:

Kvm: P/Fj Nilsson

T ff: Mj Aaby-Eriksson

PBS MP

C: R/Kn Paulsson

Stf: P/Fj Svensson

Instr: P/Fj Wester

PBS Mots

R/Kn Lindberg

K/Lt Karlsson

Lokalförsvarsplut

P/Fj Brockmar

ÖREBRO SKVADRON

C: R/Kn Cederberg

Stf:

Kvm: P/Fj B Karlsson

T ff: R/Lt Persson

T ff: P/Fj E G Pettersson

Signalplut

C: P/Fj R S Karlsson

Stf: P/Fj Lövgren

Instr: Öfu Stensböll

Mc-plut

K/Lt Munther

P/Sg Forsberg

Trossplut

P/Fj Lundbäck

P/Fj Låth

P/Fj Stieberth

Pv-plut

K/Lt Thorp

ÖSTRA MERIKES SKVADRON

C: Mj Wallerfelt

Stf: (R/Kn Ohlsson)

Kvm: P/Fj K A Johansson

T ff: P/Fj S G Peterson

T ff: P/Fj Ekfeldt

GS 1

C: R/Kn Ohlsson

Stf:

Instr:

1.Splut

R/Kn Grafström

P/Sg Norström

2.Splut

R/Lt Eriksson

P/Sg Edqvist

3.Splut

R/Lt Platerud

P/Sg Hermansson

Öfu Fredén

VÄSTRA MERIKES SKVADRON

C: R/Kn Göthberg

Stf: R/Kn Dahlberg

Kvm: P/Fj Gustavsson

1.MPplut

C: K/Kn Svensson

Stf: P/Fj Höglund

Instr: K/Lt Eliasson (KA)

2.MPplut

K/Kn Rapp

P/Sg Ivarsson

Öfu Gustavsson

VADSE SKVADRON

C: R/Kn Karlsson

Stf:

Kvm: P/Fj Fridolfsson

T ff: P/Fj Lundberg

4.MPplut

C: K/Kn Blomqvist

Stf: K/Lt Runesson

Instr: P/Fj Svenningsson

Instr: Öfu Carlqvist

5.MPplut

R/Lt Johansson

K/Lt Asp

P/Fj Lidén

Ur gamla albumet

1932 genomfördes vissa kavalleriförsök. Målet var att skapa ett snabbt spaningsförband främst för spaning längs väg, som också skulle kunna bryta svagare motstånd. Försöken följdes upp med fälttjänstövningar åren 1936 och 1937.

